

«Κινηματογράφος»

Κινηματογράφος : Ορολογία

- Ο κινηματογράφος ή αλλιώς σινεμά αποτελεί σήμερα την αποκαλούμενη και **έβδομη τέχνη**, δίπλα στη γλυπτική , τη ζωγραφική , το χορό, την αρχιτεκτονική, τη μουσική και τη λογοτεχνία. Αρχικά εμφανίστηκε περισσότερο ως μια νέα τεχνική καταγραφής της κίνησης και οπτικοποίησής της, όπως δηλώνει και ο ίδιος ο όρος (κινηματογράφος = κίνηση + γραφή).

«Κινηματογράφος & η ιστορία του»

- Είναι γενικά δύσκολο να αναδειχθεί ένας μοναδικός εφευρέτης του κινηματογράφου, ως τεχνική της κινούμενης εικόνας. Καταλυτικό ρόλο στην εξέλιξη της τεχνικής του κινηματογράφου διαδραμάτισε η ανακάλυψη και διάδοση της φωτογραφίας, στα μέσα του 19ου αιώνα. Μία από τις πρώτες και ιδιαίτερα σημαντικές αναλύσεις της κίνησης με τη βοήθεια φωτογραφικής μηχανής, έγινε περίπου το 1878, όταν ο Βρετανός φωτογράφος *Edward Muybridge*, έχοντας καταφέρει να αναπτύξει μεθόδους διαδοχικής φωτογράφισης, απεικόνισε την κίνηση ενός αλόγου.

Το φως είναι τόσο για τον
κινηματογράφο όσο και για τη
ζωγραφική, η καρδιά των πάντων.

Φ.Φελλίνι

- Το ΦΩΣ και το ΣΚΟΤΑΔΙ έχουν τη δική τους αυτόνομη ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ αλλά και σημειολογία.
- ΦΩΣ=ΣΙΓΟΥΡΙΑ, ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΧΑΡΑ, ΑΡΕΤΗ
- ΣΚΟΤΑΔΙ=ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΦΟΒΟΣ, ΚΑΚΟ, ΑΓΝΩΣΤΟ
- Οι ΣΚΙΑΣΕΙΣ στον Κινηματογράφο που φυσικά είναι παιχνίδια με το ΦΩΣ, έχουν ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΔΥΝΑΜΗ στην υποβολή του θεατή σε αντίστοιχα συναισθήματα φόβου και ανασφάλειας.
- Ο ΧΙΤΣΚΟΚ ήταν ο μεγάλος δάσκαλος στο παιχνίδι αυτό.

«Φωτισμός στον κόσμο του Κινηματογράφου»

- Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ του Κινηματογράφου διακρίνει και τα ανάλογα ΣΤΥΛ ΦΩΤΙΣΜΟΥ
- Οι ΚΩΜΩΔΙΕΣ και οι ΧΟΡΕΥΤΙΚΕΣ ΤΑΙΝΕΣ με εξαίρεση το CABARET STYLE ,είναι γεμάτες άπλετο φως για να αναδεικνύεται η χαρά, το χιούμορ και η ευφορία των συναισθημάτων που αναδεικνύονται μέσα από αυτές.
- Το ΔΡΑΜΑ αντίθετα έχει πολλά στοιχεία σκοταδιού και έντονων αντιθέσεων φωτός-σκότους θέλοντας να προβάλλει τη σύγκρουση των συναισθημάτων.
- ΤΑΙΝΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ και ΘΡΙΛΕΡ φυσικά χαρακτηρίζονται από το σκοτάδι με μερικές αναλαμπές στο φως

« Ο ΦΩΤΙΣΜΟΣ ενός θέματος είναι πολύ πιο σημαντικός από το ίδιο το θέμα μερικές φορές»

- **ΦΩΤΙΣΜΟΣ από ΠΑΝΩ:** Δίνει στο αντικείμενο μια ξέχωρη πνευματικότητα κάτι σαν φωτοστέφανο και το υπερτονίζει
- **ΗΜΙΦΩΣ:** Δίνει στο αντικείμενο εσωτερικό διχασμό αν είναι πρόσωπο ή έλξη ή απώθηση
- **ΦΩΤΙΣΜΟΣ από ΚΑΤΩ:** Δίνει στο πρόσωπο αποκρουστική έκφραση, απόκοσμη, απειλητική
- **ΦΩΤΙΣΜΟΣ από ΠΙΣΩ:** Εδώ έχουμε αίσθηση απειλής

«Ομιλών και έγχρωμος κινηματογράφος»

- Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1920, ο κινηματογράφος παρέμενε χωρίς ήχο (βουβός κινηματογράφος) και συχνά οι προβολές ταινιών συνοδεύονταν από ζωντανή μουσική. Η ιστορία του ηχογραφημένου κινηματογραφικού ήχου ξεκίνησε το 1926, όταν η Warner Brothers παρουσίασε μία συσκευή (*Vitaphone*), η οποία έδινε τη δυνατότητα αναπαραγωγής μουσικής, μέσω ενός δίσκου που συγχρονιζόταν με την μηχανή προβολής της ταινίας. Βασισμένη σε αυτή τη νέα τεχνολογία, στα τέλη του 1927, κυκλοφόρησε η ταινία *The Jazz Singer*, η οποία αν και κατά το μεγαλύτερο μέρος της ήταν βουβή, υπήρξε η πρώτη που περιείχε διαλόγους.

Περίπου την ίδια περίοδο με την προσαρμογή του ήχου, ξεκίνησαν συστηματικές προσπάθειες για την προσθήκη χρώματος. Έγχρωμες ταινίες είχαν ήδη εμφανιστεί από τις αρχές του 20ου αιώνα, μέσω του χρωματισμού των κινηματογραφικών καρρέ με το χέρι, μέθοδος που εγκαταλείφθηκε σταδιακά, σε συνδυασμό και με την αύξηση της διάρκειας των ταινιών. Αν και μέχρι τη δεκαετία του 1950, η παραγωγή έγχρωμων ταινιών μειοψηφούσε, κατά τη δεκαετία του 1960 και χάρη στην ανάπτυξη της σχετικής τεχνολογίας, ο έγχρωμος κινηματογράφος επικράτησε

«ΤΕΛΟΣ»

PROD.

DIRECTOR *Αναστασία Σουλαχάκη*

CAMERAMAN *Σίντυ Οζοκουέρε*

SLATE

TAKE